

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **J. G.**, zastoupen opatrovníkem M. G., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2011, č. j. 16 Ad 68/2011 - 47,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2011, č. j. 16 Ad 68/2011 - 47, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 7. 2011, č. j. X, o invalidní důchod. O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek krajského soudu byl doručen opatrovníku stěžovatele dne 3. 1. 2012. Podání stěžovatele ve věci kasační stížnosti ze dne 22. 2. 2011, bylo zasláno Nejvyššímu soudu, který ji bezodkladně postoupil přípisem ze dne 24. 2. 2012 příslušnému Nejvyššímu správnímu soudu. Následně Nejvyšší správní soud si vyžádal soudní spis Krajského soudu v Plzni sp. zn. 16 Ad 68/2011 a poučil účastníky řízení o probíhajícím řízení

Podle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Kasační stížnost tedy nebyla podána v zákonné lhůtě a je opožděná. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty nelze prominout.

K tomu se dodává následující: stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), nicméně kasační stížnost nepodal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil

počátek lhůty. V daném případě byl stěžovateli rozsudek krajského soudu doručen v úterý 3. 1. 2012 a posledním dnem k podání kasační stížnosti bylo tedy úterý 17. 1. 2012. Stěžovatel však kasační stížnost podal k poštovní přepravě dne 22. 2. 2012. Podle ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Podle § 106 odst. 4 s. ř. s. v platném znění je lhůta zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. Žádný z těchto případů úlev při zachování lhůty však neodpovídá situaci stěžovatele.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 3. 1. 2012. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti tedy skončila dne 17. 1. 2012. Stěžovatel tudíž kasační stížnost podal až po uplynutí zákonné lhůty. K tomu je nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí krajského soudu obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, jakož i o místě, kde je třeba kasační stížnost podat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. jako opožděně podanou.

Otázkou posuzování lhůty k podání kasační stížnosti se zabýval Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 26. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 2043/07, v němž uvedl, jestliže je lhůta určena na týdny, je rozhodný pro počítání nikoli začátek, ale konec lhůty. Lhůta k podání kasační stížnosti počne sice běžet dnem, který následuje po dni doručení rozsudku krajského soudu, avšak den, který určil počátek lhůty je den doručení, takže konec lhůty se svým označením shoduje s označením dne doručení. Uvedený výklad odpovídá všeobecně známé, dostupné a konsolidované procesualistické doktríně i judikatuře.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2012

JUDr. Bohuslav Hníždil
předseda senátu